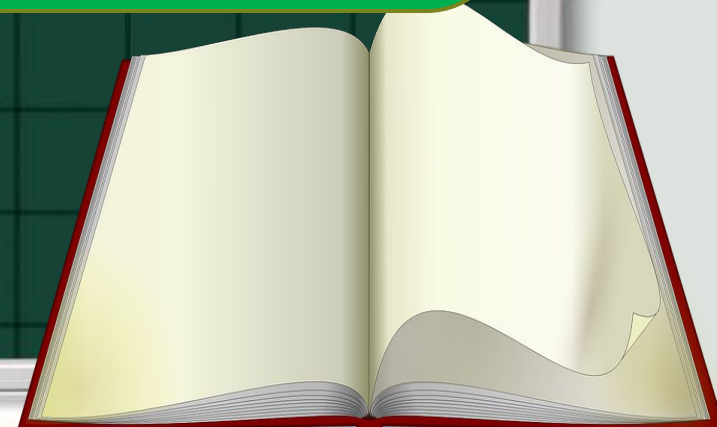
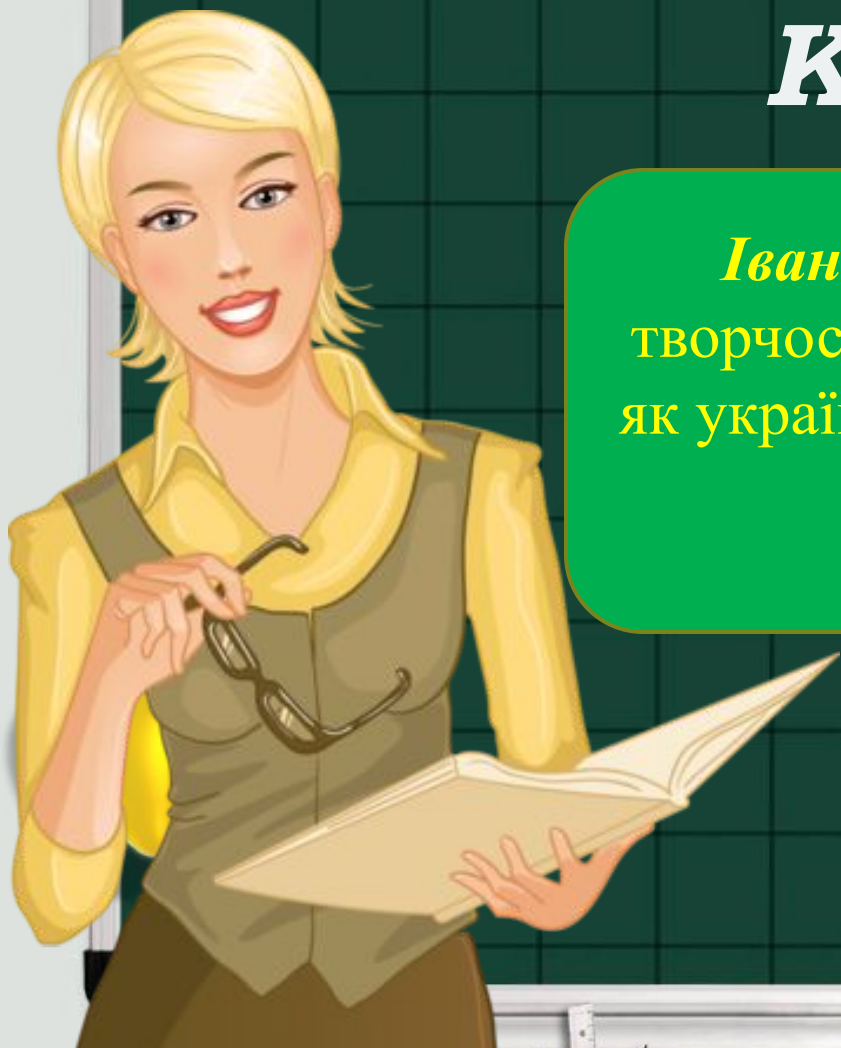

Двадцять п'яте січня

Класна робота

Іван Багряний (І.Лозов'ягін). Основні віхи життя й творчості митця, його громадянська позиція. «Тигролови» як український пригодницький роман. Проблема свободи й боротьби за визволення.

«Мікрофон»

- **Хто такі емігранти? З яких причин люди залишали рідний край?**
- **За що переслідували митців українського слова?**
- **Чи можна вважати патріотами письменників, які, емігрувавши за кордон, продовжували писати про Україну, вболівати за її долю? Відповідь умотивуйте.**
- **Чому влада вважала ворогами тих, хто палко кохав свій народ, Батьківщину?**
- **Яких страждань зазнали українці від переслідувань НКВС?**
- **Із яких причин інформація про творчість багатьох українських письменників тривалий час була невідомою?**

**1. Виразно читати поезії Є. Маланюка , аналізувати.
(За бажанням вивчити напам'ять). Скласти паспорти віршів. Відповідати на питання**

2. Напишіть твір-роздум «Досить нам «соловейків», що безжурно й легко тьохкають у вишневих садочках про кохання й поцілунки. Доба є вовчиця, і сучасна українська поезія мусить бути глибока і важка змістом і формою».

3. Підготувати біографію І.Багряного

4. Читати “Тигролови”

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

“УРИВОК З ПОЕМИ” МАЛАНЮК

Внук кремезного чумака,
Січовика блідий правправнук,
Я закохавсь в гучних віках,
Я волю полюбив державну.

І крізь папери, крізь перо,
Крізь дні буденні — богоданно
Рокоче запорозька кров
Міцних поплічників Богдана —

Тих отаманів курінних,
Що під гармати революцій
Уміли кинуть п'яний сміх
В скривавлене обличчя — муці.

Чия залізна голова
І з-під катівської сокири
Жбурляла в чернь такі слова,
Що їй мороз ішов за шкіру.

Хто в дикий вихор гопака
Їтіляв життя назустріч степу,
І чия упевнена рука
Зміцняла сивого Мазепу.

Словникова робота

- *Рокотати* — 1. Утворювати розкотисті монотонні звуки, рокіт.
- *Криця* — 1. Те саме, що сталь.
- *Прерія* — Степовий ландшафт
- *Синюха* — річка в Україні
- *Паралітик* — людина, хвора на параліч.
- *Гураган* — буря, буревій, смерч, тайфун.
- *Західний Буг* — річка в Україні, Білорусі та Польщі (де називається просто Буг)

- Яким постає образ ліричного героя із перших рядків поезії?
- Про які історичні події згадується, імена та прізвища постатей?
- **Ким захоплюється автор вірша?**
- З якою метою поет згадує рядки «Заповіту» Т. Шевченка?
- Яким є ставлення ліричного героя до Батьківщини?
- **Яка ідея поезії?**
- **У чому актуальність твору?**

Аналіз поезії «Уривок з поеми»

(паспорт)

Автор: Євген Маланюк.

Дата написання: 5 червня 1924 року.

Жанр: вірш

Рід літератури – лірика

Лірика – громадянська й філософська.

Епіграф: Je suis un fils de cette race... E. Verhaeren (Переклад: Я син цієї породи ... E. Верхаерен).

Тема: зображення героїчної і трагічної історії українського народу.

Ідея: возвеличення державності України, її славного історичного минулого

Напрямок – модернізм

Віршовий розмір – чотиристопний ямб

Римування: перехресне.

Провідний мотив твору “Уривок з поеми” – пробудження в українського народу психології переможця, згадуючи колишні перемоги прадідів.

У вірші “Уривок з поеми” використано козацьку тематику.

Художні засоби у творі

Епітети: *кремезного чумака, блідий праправнук, в гучних віках, державну волю, дні буденні, запорозька кров, міцних поплічників, отаманів курінних, п'яний сміх, скривавлене обличчя, залізна голова, катівської сокири, дикий вихор, упевнена рука, в батуринському огні, свячений ніж, майбутні діти, жадний примус, жадне зло, херсонські прерії, херсонський вітер, козацький Буг, вербний пух, послів московських.*

Метафори: *я закохавсь в гучних віках; я волю полюбив державну; рокоче запорозька кров; (отамани) уміли кинуть п'яний сміх в скривавлене обличчя – муці; (залізна голова) жбурляла в чернь слова; я там весен вербний пух і дух землі з дитинства нюхав; і з серця кров'ю крикнув Гонта.*

Порівняння: *(голова) жбурляла в чернь такі слова, що їй мороз ішов за шкіру; вони лишилися, як криця!; херсонські прерії — мов Січ, а кобзарем — херсонський вітер;*

«Напис на книзі віршів...»

Поезія Євгена Маланюка надзвичайно відверта – тут він не боїться розповісти читачу про усі складнощі життя поета, про всі негаразди, які трапляються на його шляху. Та попри все поет – це, перш за все, борець за правду, тому він продовжує писати. І нехай його правду дізнаються нескоро, та одного разу його праця відкриється світові і потрапить у руки до читача. Ліричними роздумами про призначення поезії, важливості місії поета в суспільстві позначений твір, який є прологом до збірки «Земля і залізо», — «Напис на книзі віршів...».

Слухати поезію

<https://www.youtube.com/watch?v=Xw8eZgg79us&t=50s>

Напис на книзі віршів

*Напружений, незломно-гордий,
Залізних імератор строф —
Веду ці вірші, як когорти,
В обличчя творчих катастроф.*

*Позаду — збурений Батурич
В похмурих загравах облуд, —
Вони ж металом — morituri —
Сурмлять майбутньому салют,*

*Важкі та мускулясті стопи
Пруживий одбивають ямб —
Це дійсности а не утопій
Звучить громовий дифіраμβ.*

Напис на книзі віршів

A scenic landscape featuring a river in the foreground, lush green trees on the banks, and majestic mountains in the background under a blue sky with light clouds. The scene is reflected in the calm water of the river.

*Ось — блиском — булаву гранчасту
Скеровую лише вперед:
Це ще не лет, але вже наступ,
Та він завісу роздере.*

*Шматками розпадеться морок,
І ти, нащадку мій, збагнеш,
Як крізь тисячолітній порох
Розгорнеться простір без меж.*

*Збагнеш оце, чим серце билось,
Яких цей зір нагледів мет,
Чому стилетом був мій стилос
І стилосом бував стилет.*

- На вашу думку, образ ліричного героя і позиція автора суголосі (однозначні)?
- 2. Яким постає образ ліричного героя (поета)? У чому призначення поета і поезії?
- Які завдання стоять перед ліричним героєм (поетом)?
- Якою ідеєю перейнятий вірш
- Як ліричний герой трактує світогляд поета в останній строфі? (
- **Значення творчості Є. Маланюка**

Назва	«Напис на книзі віршів...»
Автор	Євген Маланюк.
Рік написання	1925.
Збірка	«Земля й залізо».
Рід	лірика.
Жанр	ліричний вірш.
Вид	громадянська.
Мотив	звернення поета до свого читача, показ усіх складнощів написання поезії.
Ідея	важка доля поета як виразника всіх відчуттів внутрішнього світу та дзеркала усіх.

Ідейно-художній аналіз

- Ідея: Важка доля поета як виразника усіх відчуттів внутрішнього світу та дзеркала усіх подій зовнішнього світу.
- Основна думка: Поет творить попри все і будь-якими засобами, бо його мета – поділитись побаченим і відчутим з читачем.
- Віршовий розмір – чотиристопний ямб
- Римування: перехресне.

Художні засоби:

Епітети: напружений, незломно-гордий імператор, залізних строф, творчих катастроф, збурений Батурин, в похмурих загравах, важкі та мускулясті стопи, пруживий ямб, громовий дифірамп, булаву гранчасту, тисячолітній порох.

Художні засоби

- **Епітети:** напружений, незломно-гордий імператор залізних строф, творчих катастроф, збурений Батурин, в похмурих загравах, важкі та мускулясті стопи, пруживий ямб, громовий дифіраμβ, булаву гранчасту, тисячолітній порох.
- **Порівняння:** веду ці вірші, як когорти.
- **Звертання:** і ти, нащадку мій, збагнеш.
- **Метафори:** імператор залізних строф; веду вірші в обличчя творчих катастроф; вони ж (похмурі заграви) металом сурмлять майбутньому салют; важкі та мускулясті стопи пруживий одбивають ямб; звучить громовий дифіраμβ; блиском булаву гранчасту скеровую лише вперед; шматками розпадеться морок; яких цей зір нагледів мет.
- **Антитеза:** це дійсності, а не утопій звучить громовий дифіраμβ; це ще не лет, але вже наступ.
- **Алюзія:** Чому стилетом був мій стилос і стилосом бував стилет (вказівка на власний вірш Є. Маланюка «Стиллет чи стилос?»)

Епіграф уроку:

*Я читав Багряного тільки «Тигролови»
і вважаю, що Багрянний може виробитись на
серйозного і дуже цінного письменника.*

В. Винниченко

Уявіть ситуацію: в кінці 1980-х років до СРСР приїжджають німецькі студенти. Вони знайомляться з українськими однолітками і в розмові згадують про **Івана Багряного** — письменника, що написав популярний у ФРН роман **«Звіролови»**. А у відповідь отримують лише здивовані обличчя.

Івана Багряного українці почали вільно читати лише з 1991-го, через 28 років після його смерті пригодницький роман **«Тигролови»** потрапив до шкільної програми з української літератури.

*Іван Павлович Лозов'яга (Лозов'ягін)
(02.10.1906–25.08.1963)*

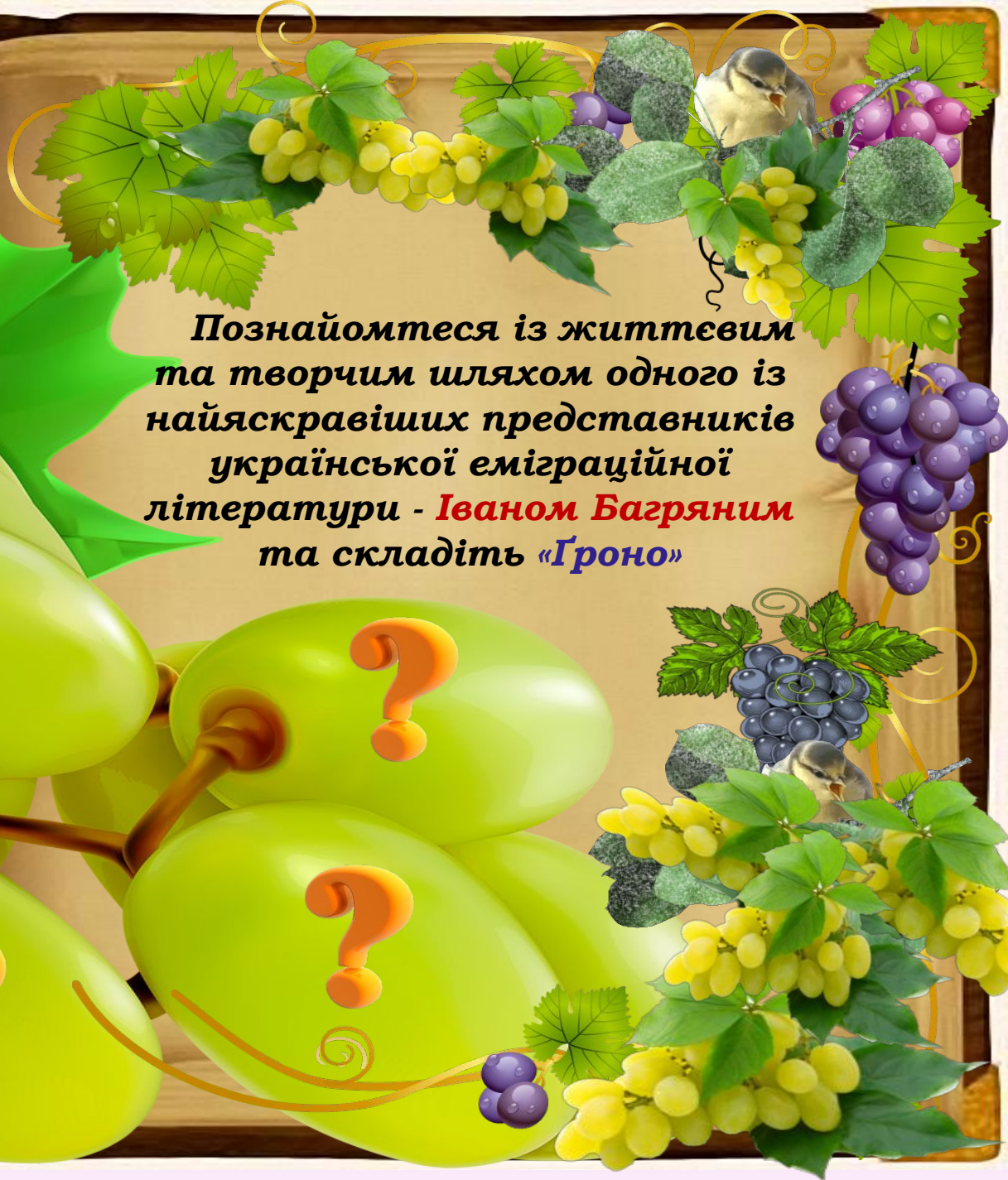
*Псевдоніми — Багрянний, Полярний,
Дон Кочерга та інші.*

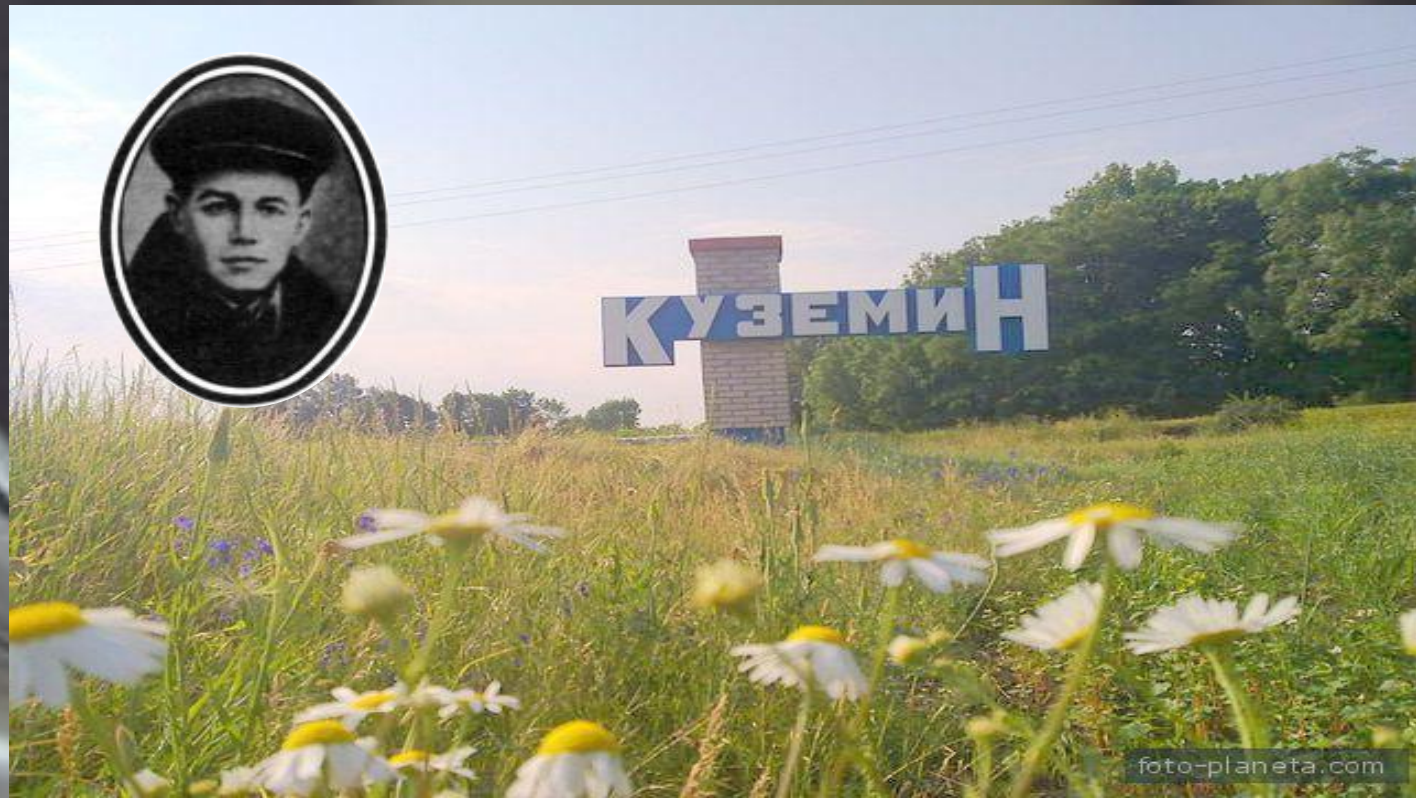
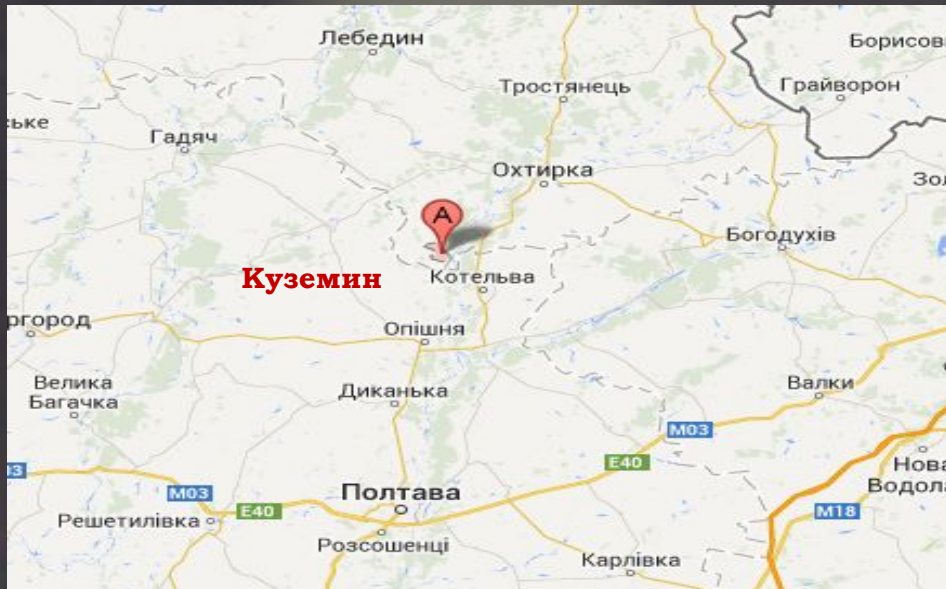
Лозов'ягін — це Багрянний?

*Псевдонім обрано, як припускають, під впливом захоплення М. Хвильовим, у текстах якого улюблений епітет «багрянний» виражав революційно-романтичне поривання. Сприймавши ще дитиною буремні події 1917 — 1920 років як суто українську революцію, що мала привести до національного розквіту, Іван Лозов'ягін віддав немало сил для утвердження нових порядків. Свій вибір заманіфестував і новим прізвищем — **Багрянний**. Але невдовзі торжество червоної правди виразно обернулося чорною несправедливістю щодо України.*

Прийом «Кластер» (Гронування)

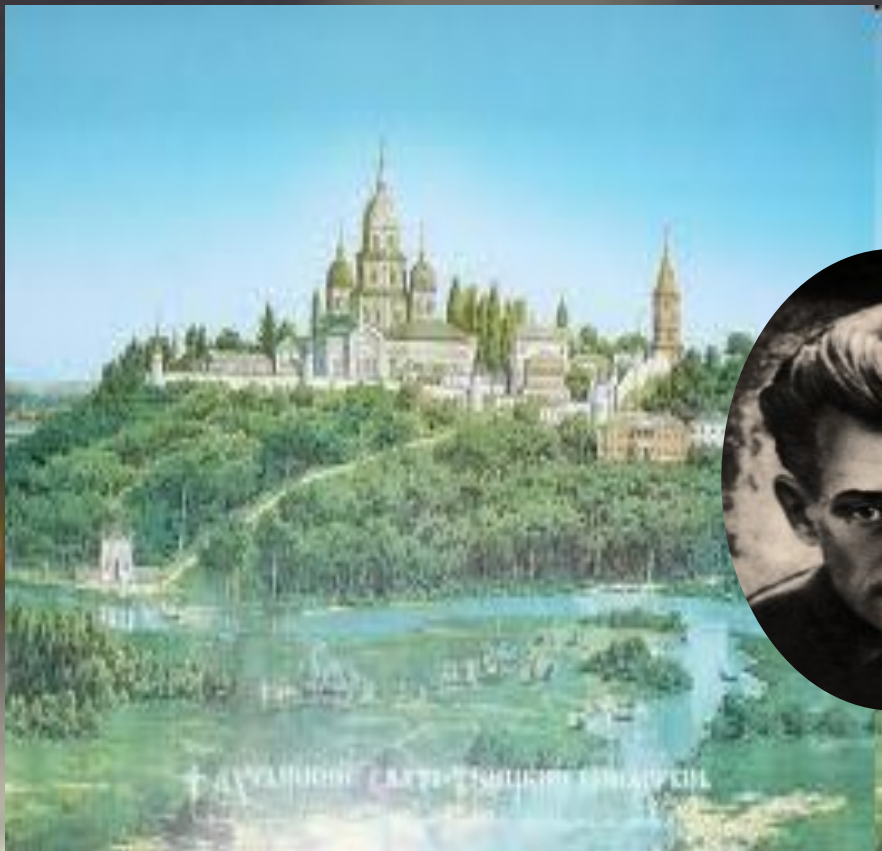
Познайомтеся із життєвим та творчим шляхом одного із найяскравіших представників української еміграційної літератури - **Іваном Багряним** та складіть «Гроно»

Дитинство, роки навчання письменника

Народився 19 вересня (2 жовтня) 1907 року в селі Куземині в сім'ї муляра Павла Петровича Лозов'яги. Це село поблизу Груні, де народився відомий гуморист Остап Вишня, у тому ж Охтирському повіті. Мати майбутнього письменника - Євдокія Іванівна Кривуша - походила із заможного селянського роду із села Куземин біля Охтирки. У сім'ї, крім Івана, виховувалися також син Федір і дочка Єлизавета.

Охтирка

*Навчався Іван спочатку в церковно-парафіяльній школі в Охтирці, а з **1916 по 1919 рр.** у так званій Вищій початковій школі. У **1920-1921 рр.** він навчається слюсарській справі в Охтирській технічній школі, але, не закінчивши її, переходить до Краснопільської художньо-керамічної школи **(1922).***

1922 року починається період трудової діяльності і активного громадсько-політичного життя: він то завполіт шкварні. то округний політінспект я в колонії для

Професійна діяльність І. Багряного

1925 року Іван працював у Кам'янці-Подільському ілюстратором у газеті «Червоний кордон», надрукував у ній свої перші вірші. Того ж 1925 року Іван під псевдонімом **І. Полярний** видав в Охтирці невеличку збірку «Чорні силуети: П'ять оповідань», коли йому було 19 років. Крім цього використовував ще й псевдонім **«Сорок сорок»**.

**Свою книгу Багрянний сам друкував, збирав і оформляв.
У книзі опубліковано 5 оповідань про побачене
за час подорожі регіонами України.**

1925 року вийшов із комсомолу.

Щоб «збагатитись враженнями» (вислів Івана Багряного), побував на Донбасі, в Криму, на Кубані.

Портрет Якіма Лозов'ягіна

Охтирський Покровський собор.

Картини І.Багряного

У 1925 році в журналах «Глобус», «Плужанин», «Всесвіт», «Гарт», «Кіно», «Червоний шлях», «Життя і революція» Багряний почав друкувати свої твори.

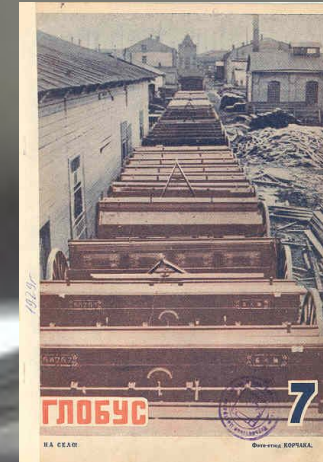
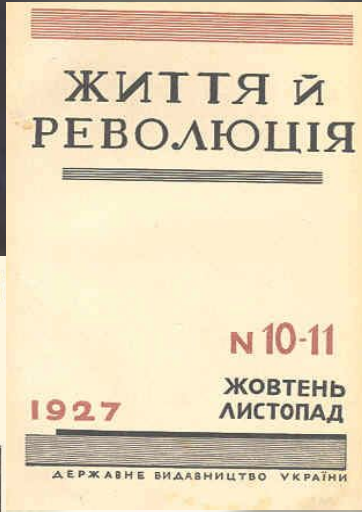
Ольга Фед. Зех. Захарова
Ф. Захарова

ГЛОБУС

Васильовий артист господарства
Гнат Юра

Гнат Юра
Господарство Миколи Багряного

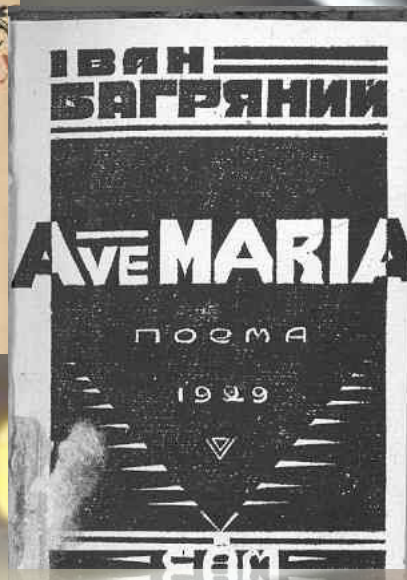
Із **1926 р.** Багрянний – студент Київського художнього інституту, але до захисту дипломної роботи не був допущений з огляду на національні переконання, через «політичну неблагонадійність».

«Неблагонадійність» митця

Під час навчання в Київському художньому інституті покинув спілку **«Плуг»** і вступив до літературної організації **«МАРС»** (Майстерня літературного слова), там познайомився з Борисом Антоненко-Давидовичем, Григорієм Косинкою, Валер'яном Підмогильним та іншими письменниками (яких пізніше було репресовано). Багряного і його друзів було піддано нищівній критиці і всіляко переслідувано.

Тому керівництво КХІ оголосило його «політично неблагонадійним» і виключило з вузу.

У **1929 році** вийшла перша збірка поезій «До меж заказаних», поеми «Монголія» і «Ave Maria» (1929), роман у віршах «Скелька» (1929)

Поему «Ave Maria» автор видав власноруч за свій рахунок. На цій маленькій книжечці, яка мала 106 сторінок, значилося: Видавництво «Сам». Це видання було конфісковано, але більшість накладу встигли розкупити.

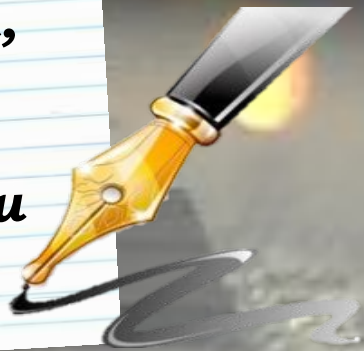
**У пролозі до поеми вражають своєю силою рядки,
написані у вигляді листа до друга:**

Друже мій любий!

**Прошу, не називай мене поетом, бо це мене жорстко
ображає. Не іменуй мене поетом, друже мій, бо поети
нині – це категорія злочинців, до якої я не належав і не
хочу належати. Не іменуй же мене поетом, бо слово поет
скорочено стало визначати: хамелеон, проститутка,
спекулянт, авантюрник, ледар...**

**Не іменуй же мене поетом, друже мій. Я хочу бути
тільки людиною, яких так мало на світі, я хочу бути
тільки нею...**

Я К У Т И

ОХОТСЬКЕ
МОРЕ

Удинськ
З А Б А Й К А Л Л Я
Чіта

Стрітенське

М А Н Д Ж

о.Саха́лі́н

Я П О Н С Ь К Е
М О Р Е

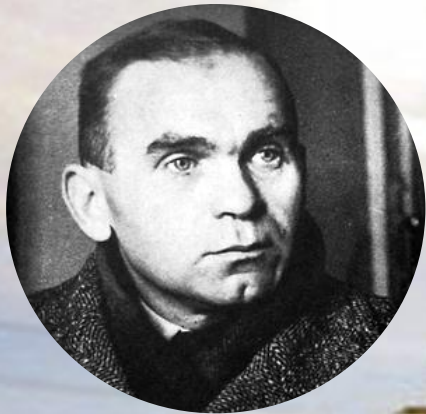
о.Ессо
(Мацмай)

Усу́рійський

Владивосток

«Ворог народу»

Івана Багряного було заарештовано **16 квітня 1932 року** за звинуваченням у контрреволюційній пропаганді та агітації (ст. 54-II та 54-6 КК УРСР, слідча справа №343). Пів року перебував у в'язниці, в камері самотнього ув'язнення, а з **1933 р.** – у засланні на Далекому Сході. **1936 р.** Багряний тікає і живе нелегально.

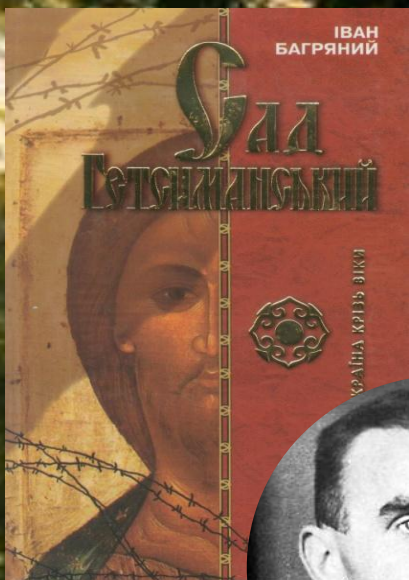

11 місяців Багрянний пробув у камері одиночного ув'язнення у внутрішній тюрмі ГПУ. А 25 жовтня 1932 року його звільнили з-під варти і на три роки відправили до спецпоселень Далекого Сходу. Про період перебування Івана Багряного на Далекому Сході в 1932-1937 роках досі мало відомостей: Охотське море, тайга, життя серед українців Зеленого Клину. Утеча в Україну та арешт у дорозі, новий термін (3 роки) - тепер уже в таборі БАМТАБу.

Політичні погляди. Громадська діяльність.

Точних даних про час повернення Івана Багряного із заслання немає: **16 череня 1938 року** повторно арештований та відсидів у Харківській в'язниці УДБ-НКВС на Холодній горі. Йому пред'являють нове звинувачення - участь чи навіть керівництво у націоналістичній контрреволюційній організації. Хоч тривали довгі дні знущань та допитів, Акт про закінчення слідства **26 березня 1939 року** з висунутими проти нього обвинуваченнями І. Багряний не підписав. **1 квітня 1940 року** прийнято постанову, в якій відзначалося, що всі свідчення про контрреволюційну діяльність належать до **1928 - 1932 років**, за що він уже був засуджений, а «...інших даних про антирадянську діяльність Багряного-Лозов'ягіна слідством не добуто». Хворий, знесилений, Іван Багряний повертається в Охтирку.

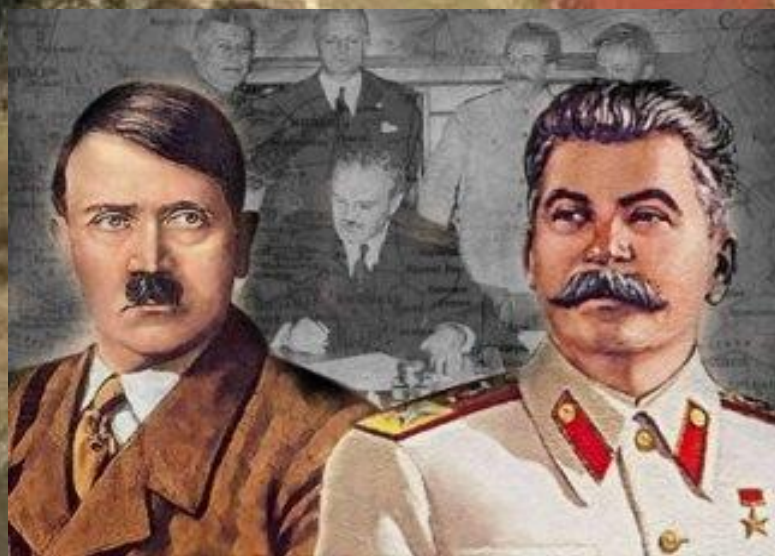

Автобіографічні подробиці про ці п'ять років життя — арешт, тортури, втечу із заслання й повернення на батьківщину — письменник використав у романі «Сад Гетсиманський».

*Отже, на рідній землі його люто ненавиділа більшовицька влада, ім'я митця було занесено в чорні списки зрадників народу, а твори надовго вилучені з літературного вжитку. Тільки **1991 р.** Івана Багряного реабілітовано, відтоді почала перевидаватися його творча спадщина.*

Радянсько-німецька війна застала письменника в Охтирці. Він одразу пішов в українське підпілля, передислокувався до Галичини. Іван Багряний працював у референтурі пропаганди, писав пісні на патріотичні теми, статті різноманітного характеру, малював карикатури й плакати агітаційного призначення. Одночасно він брав участь у створенні Української Головної Визвольної Ради (УГВР), у розробці її програмових документів.

Попри таку завантаженість Іван Багрянчй не покинув літературну працю. **1944 року** він написав один із найталановитіших творів - роман **«Звіролови»** (згодом відомий як **«Тигролови»**).

Еміграція

*Свою творчу діяльність Іван Багряний починав в Україні, але більшість його творів була видана за кордоном. У **1944** році Багряний емігрував до Словаччини, згодом до Австрії (Інсбрук), звідки перебрався до Баварії (Новий Ульм). Постійно Багряний жив у Німеччині, де вів активну громадську і творчу діяльність.*

У 1944-му році емігрував до Німеччини. Однією з причин стали розбіжності у поглядах із керівництвом УПА.

Жив у таборі для переміщених осіб у місті Новий Ульм. Разом зі своїми однодумцями Г.Костюком, С.Підгайним та Ю.Лавриненком заснував Українську революційно-демократичну партію (УРДП) і в 1948-1963 рр. був її керівником.

Багряний десять років був головою Української Національної Ради та віце-президентом УНР в екзилі. Як голова УНР в США і Канаді, відвідав понад двадцять міст, де виступав перед українськими громадами з доповідями.

Там у **1946**-му році він написав памфлет «**Чому я не хочу вертатись до ССРСР?**» Перекладений на величезну кількість іноземних мов текст користувався популярністю не тільки серед українських емігрантів за кордоном.

ІВАН
БАГРЯНИЙ

**Чому я не хочу
вертатись до СРСР?**

Текст памфлету був відповіддю літератора не тільки на пропаганду, поширювану Країною Рад, а й на дії урядів західних держав. На той час загальноприйнятою практикою була допомога радянській владі в примусовій репатріації людей, які виїхали за кордон. Після повернення на радянську територію колишні мігранти негайно потрапляли в концтабори.

Для патріота, яким був письменник, міграція була можливістю боротися за українську незалежність. Крім того, в рядках скандального памфлету міститься докір європейській спільноті, яка щосили намагалася не помічати, що в окремо взятій країні відбуваються трагедії мільйонів людей. Більш того, під впливом сталінської пропаганди нерідко європейці вороже ставилися до людей, які виїхали з Радянського Союзу, сприймаючи їх як колабораціоністів і прихильників фашистської ідеології.

Через короткий час текст розійшовся величезними тиражами, шокована світова громадськість звернула увагу на катастрофу, якою було насправді становище радянської людини. В результаті насильницької репатріації вдалося уникнути багатьом людям, які знайшли притулок від більшовиків у європейських державах.

Не з чуток був знайомий письменник з соціалізмом і комуністичною ідеологією. Особисто переживши вплив цих явищ на власну свідомість, письменник міг дати більш точну оцінку і спрогнозувати майбутнє комунізму. Фальшивим обіцянкам більшовиків повірили мільйони співгромадян, щоб потім залишитися обдуреними. Сили письменнику надавав гнів за ошуканих українців, біль за знищене відродження нації у вигляді УНР.

Прихід більшовиків на українські землі обернувся і особистою трагедією для письменника. На очах у майбутнього літератора і його братів більшовики закатували до смерті дядька, солдата армії УНР, потім убили і батька воїна, пасічника 92 років. Двох чоловіків служителі режиму, які прийшли в будинок, кололи багнетами, стріляли в них із револьверів. Ще одного дядька письменника відправили на заслання на Соловки, звідки він так і не повернувся. Доля рідних стала для хлопчика сильним потрясінням, у юності в душі Багряного почав зароджуватися протест.

Як публіцист, Багрянний написав понад дві сотні статей. Більшість надрукована під прізвищем Багрянний, інші – під псевдонімами: Іван Рябовіл, С. Рябовіл, С. Дорошенко, П.Січинський та ін. Фондацією ім. Івана Багряного було видано публіцистику письменника.

Останні роки життя

Іван Багрянний видавав газету «Українські вісті». Ця газета української діаспори проіснувала до **2000 року** і була «трибуною ... нової еміграції, бідної матеріально, але сильної духом». Він також випускав видання УРДП: «Наша боротьба», «Наші позиції».

Іван Багряний – автор «Гімну української молоді», Гімну ОДУМ-у, «Маршу української молоді». Музична обробка цих творів належить Григорію Китастому.

Портрет Докії Гуменної

Іван Багряний пробував себе як маляр, він автор портретів Михайла Грушевського, Симона Петлюри, Докії Гуменної, Григорія Китастого.

Портрет Григорія Китастого, написаний Іваном Багряним. Олівець. 1 травня 1944 р.

Творча спадщина митця

Багряний працював як маляр-ілюстратор.

Під псевдонімом Б.Залуцький він оформив обкладинки книг Уласа Самчука «Юність Василя Шеремети», Юрія Косача «Еней і життя інших», Тодося Осьмачки «Старший боярин», під псевдонімом О.Турчин – збірку новел Павла Маляра.

Власноруч ілюстрував свою книгу «Антон Біда – Герой Труда: повість про Ді-Пі».

Літературознавці називають Багряного предтечею покоління **шістдесятників**. Паралельно з інтелігентами з цього покоління письменник пояснював суспільству згубний вплив радянської ідеології. Одночасно з шістдесятниками літератор вів активну діяльність у європейських країнах, спостерігаючи за тим, що відбувається в Україні.

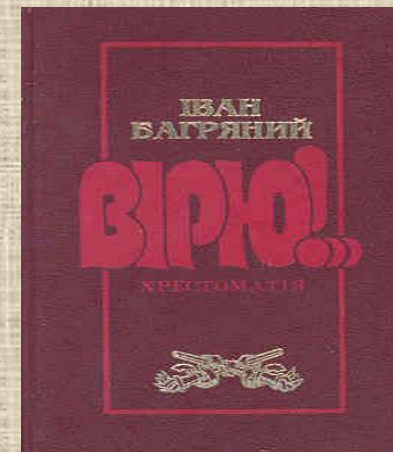
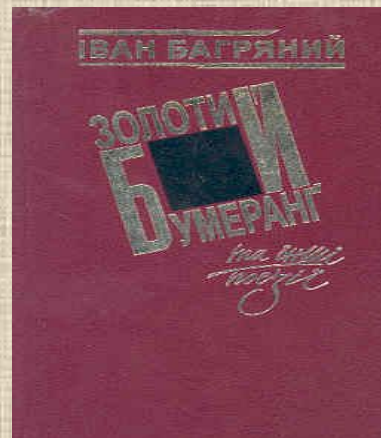
Помер Іван Багрянйий 25 серпня 1963 року у Шварцвальді в санаторії Блазіен (Німеччина). Поховано митця у Новому Ульмі в Німеччині. На могилі Багряного встановлено пам'ятник.

Рідні та друзі на могилі зробили напис «Ми є. Були. І будемо ми. Й Вітчизна наша з нами». Саме ця фраза за життя була девізом літератора.

У **1975 р.** у штаті Пенсільванія (США) засновано Фундацію ім. Івана Багряного – неприбуткову організацію української діаспори США. За фінансової підтримки Фундації ім. Івана Багряного здійснено випуск багатьох видань.

1963 року філія Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) в Чикаго розпочала акцію за надання Нобелівської премії Іванові Багряному, але його несподівана смерть перешкодила офіційному висуненню на цю нагороду.

1992 року постановою Кабінету Міністрів України Іванові Багряному посмертно присудили Державну премію України імені Тараса Шевченка за романи «Сад Гетсиманський» і «Тигролови».

Особиста драма письменника

Із першою дружиною Багрянний познайомився під час перебування на засланні в Сибіру, коли був у Зеленому Клині на Далекому Сході. У **1936 році** у письменника і **Анни Дмитрівни Зосимової** народився первісток - син **Борис**, через деякий час пара дала життя дочці **Наталі**. Після невдалої спроби втечі письменник засуджений на 3 роки Байкало-Амурської табору. По завершенні терміну Багрянний офіційно перевіз сім'ю в Охтирку.

За **часів Другої світової війни** письменник переїжджає до Австрії, потім до Німеччини. Дружина з дітьми залишилася в Охтирці. В еміграції письменник одружується вдруге на **Галині Тригуб**, уродженці Тернопільщини. У пари народилося двоє дітей - син **Нестор** і донька **Роксолана**. Виховані в різних умовах, діти неоднакову оцінку дають життю і творчості свого знаменитого батька.

Іван Дубиниць, Галина та Іван Багрянні під час III з'їзду УРДП у травні 1949 р. в Новому Ульмі.

*У Радянському Союзі проти
І. Багряного плели інтриги енкаведисти.
Сина Бориса від першого шлюбу на
батьківщині влада змусила звернутися
до батька з викривальним
радіовиступом, що для нього обернулося
глибоким нервовим потрясінням, а для
батька — критичним станом здоров'я.*

У **1956 році**, на 10-ту річницю випуску памфлету «**Чому я не хочу вертатись до ССРСР?**», син письменника публічно назвав свого батька ворогом народу, за своє доросле життя так батька і не побачив. У **2006 році** син письменника виступав проти перейменування однієї з вулиць Охтирки на честь батька. При спілкуванні з журналістами Борис розповідав, що творів батька не читав, а позицію Багряного не підтримує і не розуміє, чому з батьком «так носяться». Про свої погляди Зосімов давно завченими фразами говорить, що підтримує ідею України національної, але не буржуазно-націоналістичної, про яку свого часу писав Багрянний.

Друга дружина - Галина Тригуб (родом із Тернопільщини), діти: Нестор і Роксолана.

Галина Бааряна з дочкою Роксоланою, Новий Ульм, поч. 1960-х рр.

Нестор Бааряний, Новий Ульм, поч. 1950-х рр.

Нестор Бааряний

Зовсім по-іншому оцінює діяльність батька Нестор Бааряний. Він розповів, що пам'ятає, як батько постійно писав щось за письмовим столом. В останні роки життя письменника здоров'я його сильно підводило, дошкуляв туберкульоз і діабет. Незважаючи на тривалі періоди перебування в медичних установах, письменник всю роботу по дому робив сам, любив гуляти з сином, малював на полях рукописів і намагався давати максимально об'ємні відповіді на дитячі запитання.

Сім'я Івана Багряного - Галина
Тригуб, Роксолана і Нестор

Через 3 роки після народження дочки письменник помер. Тільки через довгий час після смерті батька мати розповіла Нестору, що у нього в Україні є ще брат і сестра. Затримку мати пояснила небажанням псувати світлу пам'ять про батька. Заробляв на життя Багрянний в основному журналістикою, сім'ї доводилося важко, оскільки великих гонорарів письменник не отримував. Своім улюбленим твором батька Нестор називає і **«Тигролови»** та признається, що **«Сад Гетсиманський»** йому читати важко, оскільки все описане відбувалося з рідною людиною.

Отже, Іван Багряний усе життя біг над прірвою з вірою в людину, прагнучи запалити в ній невгасиму іскру, яка б висвітила шлях із чорної прірви зневіри, приниження і знеособлення в безсмертя.

засновник
«Марс» «Голос Охтирщини»
української політичний діяч
письменник емігрант
МУРУ Іван Багряний газети
художник патріот
член літературного об'єднання
політв'язень театральний
декоратор «народний ополченець»
редактор національний інтелігент
журналіст УРДП голова УНР

*Тема. Роман І.Багряного «Тигролови»
як український пригодницький роман.*

Історія написання роману “Тигролови”

Задум виник коли перебував у таборі БАМЛАГу, коли, втікаючи з нього блукав тайгою, переховувався у мисливців-тигроловів, нащадків вихідців з України.

Рік написання- 1943(за 14 днів).

Побачив світ – 1944р. під назвою “Звіролови”.

Твір не є автобіографічним, але “переживання страшного державного злочинця”, пригоди в тайзі належать І.Багряному.

Жанр твору:

* авантюрно-пригодницький роман,

* твір-протест проти порушення елементарних людських прав.

Пригодницький роман – це роман, сюжет якого насичений незвичайними подіями й характеризується їхнім несподіваним поворотом, великою динамікою розгортання, для нього характерна атмосфера таємничості і загадковості.

Зелений Клин

- Зелений Клин (рос. Зелёный Клин) (інша назва — Зелена Україна) — українська колонія в південній частині Далекого Сходу, у нижній частині ріки Амур і над Тихим океаном; площа близько 1 млн км².

Хвилинка
історії

**МНОГОГРІШНИЙ – НАЩАДОК
КОЗАЦЬКОГО РОДУ**

*Судячи з прізвища, він – далекий нащадок славного козацького **гетьмана Дем'яна Многогрішного**.*

Цей гетьман твердо обстоював самостійність України, відверто висловлювався проти загарбницької політики Москви, за що й був підданий тортурам, а потім відправлений на довічне ув'язнення до Сибіру.

Іван Сірко, надзвичайно талановитий воїн і видатний політичний діяч свого часу, здійснив близько 50 військових походів, і не зазнав жодної поразки.

Його називали перевертнем і характерником, а турки — Урус-Шайтаном.

ОСОБЛИВОСТІ НАЗВИ:

- Чи є підтекст у назві твору?

- На кого ж ведеться полювання?

Сюжет твору вибудований на полюванні майора НКВД Медвина – цього новітнього тигролова за гордим, не прирученим тоталітарною системою, молодим «тигром» з України (Григорій Многогрішний), який у тайзі знайшов земляків, друзів і кохання.

паспорт твору

- Іван Багряний “Тигролови” аналіз (паспорт твору)
- Автор – Іван Багряний (Лозов’яга)
- Перша назва роману: “Звіролови” – написано за 14 днів.
- Рік написання: 1944
- Літературний рід: епос
- Жанр: пригодницький роман
- Напрямок: модернізм.
- Течія: неореалізм, неоромантизм.
- Тема твору “Тигролови”: зображення трагічної долі людини-особистості в радянському тоталітарному режимі.
- Ідея “Тигролови”: перемога добра над злом; за будь-яких обставин потрібно залишатися Людиною.
- Головна думка: треба завжди бути людиною
- Провідний мотив – «протистояння добра й зла», «сильна людина», «велика сила кохання», «антилюдяна сутність радянської системи».

Домашнє завдання

- Прочитати роман “Тигролови”, скласти план прочитаного, переказувати за планом
- Виписати цитати до характеристики героїв: Григорія Многогрішного, Наталки, родини Сірків, Медвина.
- Вивчити паспорт твору

Список використаних джерел

Література:

- Слоньовська О.В., Марфин Н.В., Вівчарик Н.М. Українська література. Підручник для 11 кл.. закладів загальної середньої освіти (профільний рівень).-К.: Літера ЛТД - 2019.- 320 с.

Інтернет – ресурси:

<https://gapon.te.ua/metodichna-skarbnitsya/konspekty-urokiv-ukrainskoi-literatury/11-klas/item/939-an-bahrianyi-zhyttievyyi-i-tvorchyi-shliakh-pysmennyka-tyhrolovy-iak-ukrainskyi-pryhadnytskyi-roman-kompozytsiia-tvoru-problema-svobody-i-borotby-za-svoie-vyzvolennia-avtor-uchytel-tzosh-16-rvpetrokushyn>

